

community

The New Apostolic Church around the world

02/2018/LT

Kelionė po Papua Naująą Gvinėją

Leidyklos skiltis: Švęsti
sekmadienį

Pamaldos:
Dieviškosios dovanos

Bažnyčios mokymas:
Išganymas naujajame
Kūrinyje ir konfirmacijos
įžadas

New Apostolic Church
International

Švęsti sekmadienį

Mieli tikėjimo broliai ir seserys,

kad mes kaip krikščionys švenčiame sekmadienį, yra palaimos kupina tradicija.

Mes išpažįstame Jėzaus Kristaus prisikėlimą.

Per savaitę patiriame kartais neteisybę, susiduriame su daugybe blogų dalykų, vykstančių pasaulyje. O sekmadienį susirenkame ir išpažįstame: „Ir vis tik! Mes tikime, kad Jėzus Kristus prisikėlė. Jis nugalėjo mirtį, piktąjį, nuodėmę. Jo yra teisė, Jo yra paskutinis žodis!“ Tai nuostabus būdas užbaigti ir pradėti naują savaitę.

Mes išpažįstame mirusiųjų prisikėlimą ir tikimės mums to paties.

Mes laukiame mirusiųjų prisikėlimo ir gyvųjų pakeitimo. Ir nesvarbu, ką patyrėme, ką išgyvenome, ką pamatėme: mūsų viltis yra paremta Kristaus sugrįžimu. Mes parodome ženklą, kai vėl ir vėl susirenkame sekmadienį į pamaldas ir mūsų gyvenime pirmąją vietą skiriame tam, kas svarbiausia.

Mes pritariame gėriui.

Žmonės dalyvauja demonstracijose dėl skirtingų priežasčių, jie nori parodyti: „Mes nesutinkame su tuo ar anuo. Mes

Nuotrauka: Tarptautinė NAB

tai matome kitaip.“ Kaip krikščionys mes nesutinkame su neteisybe, su blogio viešpatavimu. Ir mes tai parodome susirinkdami sekmadienį pamaldose. Mes tikime gėrio laimėjimu prieš blogį. Tikime Jėzaus Kristaus prisikėlimu ir Jo sugrįžimu.

Švęskime taip kartu kiekvieną sekmadienį.

Širdingi linkėjimai, Jūsų

Jean-Luc Schneider

Vienuolika dienų vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider praleido Australijoje ir Papua Naujojoje Gvinėjoje. Ketvirtadienį, rugsėjo 28 d., jis išvyko į Kombiko kaimelį laikyti derliaus padėkos pamaldas.

Nuotrauka: Australijos NAB

Dieviškosios dovanos

2. Korintiečiams 9,8:

„O Dievas gali jus apipilti tūleriopomis malonėmis, kad visuomet ir visais atžvilgiais būtumėme aprūpinti ir galėtumėte dosniai imtis bet kokio gero darbo.“

Mieli broliai ir seserys, didis džiaugsmas ir didžiulė malonė man, patirti pamaldas jūsų rate. Tai ypatingos pamaldos: mes švenčiame šiandien derliaus padėkos pamaldas. Dėkojame Dievui už viską, ką Jis mums yra padovanojęs. Žinoma, Dievui nėra būtina mūsų padėka ir auka. Jis nėra toks kaip mes – žmonės. Žmonės, kurie padaro paslaugą ar kažką duoda, paprastai tikisi padėkos, ir jei jiems niekas nedėkoja, jie nuliūsta ar netgi supyksta. Tačiau Dievui nereikia nei mūsų padėkos, nei mūsų aukos. Vienintelė priežastis, kodėl Jis galbūt norėtų padėkos iš mūsų, yra tik ta, kad per tai mes įgautume dar daugiau palaimos. Nes ką darome mes, kai ruošiamės derliaus padėkos pamaldoms?

Mes suskaičiuojame tas gausias Dievo malonės dovanas. Tada suvokiame, ką mūsų dangiškasis Tėvas mums yra padovanojęs. Tada suvokiame, kokia didi Jo malonė mūsų atžvilgiu. Ir kol mes ruošiamės derliaus padėkos pamaldoms, mes taip pat suvokiame, kokį turtą mes turime Dieve. Palaima glūdi tame, kad mes atpažįstame, kokie turtingi esame Dieve. O džiaugsmas yra palaima, kurią šiandien gauname.

Apaštalas čia rašo, kad Dievas gali mus apipilti tūleriopomis malonėmis. Kai švenčiame derliaus padėkos pamaldas, išpažįstame mūsų tikėjimą Dievu Tėvu. Mes tikime, kad viskas ateina iš Dievo Tėvo ir kad visa tai yra malonė. Mes tikime, kad pas Dievą yra gyvybė, nes Dievas padovanojo mums gyvybę. Dievas Tėvas yra visos gyvybės pradžia. Gyvybė ateina tik iš Dievo ir už tai esame dėkingi.

Mes, žmonės, to neturime. Gyvybė yra galima, nes Dievas Kūrėjas ją dovanoja. Dievas Tėvas, Kūrėjas, sukūrė pasaulį, gamtą, ir ją patikėjo žmogui kaip dovaną: atiduodu jums gamtą, visą Kūrinį. Tai yra Dievo dovana. Jis padovanojo mums tobulą Kūrinį ir už šią dovaną esame dėkingi.

Jis dovanoja mums daug dalykų, nes turi savo rankose visą Kūrinį ir gyvybę. Dievas Tėvas suteikia mums sveikatą. Dievas Tėvas suteikia mums jėgų, kurių mums reikia tam,

kad galėtume dirbti ir Jis laimina mūsų darbą. Sveikata yra malonė. Jos negalime užsitarnauti. Galiu pasakyti, pažįstu daug žmonių, kurie yra daug geresni nei aš. Jie nepadare nieko blogo, tačiau jie serga. Taigi, aš suvokiu, kad sveikata iš tiesų yra malonė. Jos negalima užsitarnauti ir už ją esame dėkingi. Dievas dovanoja mums sugebėjimus ir jėgas, kurių mums reikia, kad galėtume dirbti. Tai taip pat yra malonė. Už tai esame dėkingi. Pažįstu žmonių, kurie sunkiai dirba, tačiau nesėkmingai. Jei Dievas nelaimina darbo, tai tas darbas negali būti sėkmingas. Trokštame dėkoti Dievui, kad Jis dovanoja mums sveikatą ir jėgų bei laimina mūsų darbą.

Dievas nedovanoja mums minimumo, o suteikia gausiai, kad galėtume atlikti gerus darbus.

Dievas dovanoja mums taip pat ir žmones, kurie mus supa. Yra malonė, turėti vyrą ar žmoną. Yra ypatinga malonė turėti vaikų. Malonė netgi yra tai, kad turime kitus žmones aplink save. Mūsų gyvenimas būtų labai sunkus, jei būtume vieni. Dažnai

esame priklausomi nuo kitų pagalbos. Malonė yra būti šeimos dalimi. Didelė malonė yra būti tautos dalimi. Ir su savo meile bei išmintimi Dievas mums suteikė įstatymą: dešimt įsakymų. Tai taip pat yra malonė, nes jei elgiamės pagal šiuos įsakymus, tarpusavio gyvenimas gali būti taikus ir subalansuotas. Esame dėkingi Dievui už Jo įsakymus, už įstatymą. Jei jų laikomės, mūsų gyvenimas yra taikus ir subalansuotas. Dėkojame Dievui už viską, ką Jis yra mums padovanojęs: už Kūrinį, gyvybę, sveikatą, jėgas ir palaimą,

Daugiau nei 24.000 dalyvių buvo suskaičiuota pamaldose Papua Naujojoje Gvinėjoje

už mus supančius žmones ir už dieviškuosius įsakymus. Mes žinome ir tikime, jog Dievas mums suteikė pakankamai, kad galėtume atlikti gerus darbus. Jis nedovanoja mums minimumo, o suteikia gausiai, kad galėtume atlikti gerus darbus.

Kaip atrodo tie geri darbai? Pirmas geras darbas, žinoma, yra mūsų dėkingumas Jam. Mes dėkojame Jam už visas mums suteiktas dovanas. Tikime, kad Jis mums dovanoja pakankamai, už ką turėtume pasakyti „ačiū“. Mes turime visko pakankamai, kad galėtume atnešti padėkos auką: „Tai priklauso Tau, nes Tu mus laiminai.“

Broliai ir seserys, tokį stiprų tikėjimą norime Jam atnešti mainais. Dievas visada apdovanoja gausiai, kad ir mes

per savo auką galėtume Jam išreikšti savo dėkingumą. Mes visada turime pakankamai, kad galėtume padaryti gerą darbą ir galėtume pasidalinti su savo artimuoju. Mes galime sau leisti, galvoti ne tik apie save. Jis suteikė mums savo Kūrinių. Gamtos atžvilgiu mes galime sau leisti, galvoti

ne tik apie savo artimąjį, bet ir apie ateinančias kartas. Tikime, kad visi turime pakankamai. Atitinkamai rūpestingai norime elgtis su gamta bei gamtos ištekliams ir galvoti ne tik apie save. Net jei ir neturime pertekliaus, tikime, jog Dievas vis tiek

suteikė pakankamai, kad galėtume padėti mūsų artimajam bėdoje.

Pažįstu daug žmonių, kurie su tuo nesutinka. Jie verkšlena: „Mes tokie vargšai. Nieko neturime.“ Kaip Dievo vaikai

*Kaip Dievo vaikai mes
tikime, jog Dievas mums davė
pakankamai, kad galėtume
padėti savo artimajam.*

Daugelis tikinčiųjų turėjo įveikti iki septynių dienų kelionę – pėsčiomis. Kad jais pasirūpintų, Kombiko kaimelio aplinkinės bendruomenės jau prieš kelis mėnesius rūpinosi papildomu derliaus užauginimu jų pamaitinimui ir nakvynei.

tikime, jog Dievas mums suteikė pakankamai, kad galėtume padėti savo artimajam. Toks yra mūsų tikėjimas. Mes tikime, jog Dievas pakankamai davė mums gyvenime, kad galėtume sau leisti laikytis Jo įsakymų. Mes nesame verčiami daryti nuodėmę, kad gautume to, ko mums reikia. Daug žmonių mano: aš neturiu visko pakankamai, todėl pasivogsiu. Jie prarado bet kokį sąžiningumą, nes jie nori dar daugiau. Tai ne mūsų tikėjimas. Mes esame patenkinti tuo, ką galime užsidirbti laikydamiesi dieviškųjų įsakymų. Tikime, jog Dievas mums suteikė pakankamai, kad galėtume laikytis Jo įsakymų.

Mes netgi tikime, kad turime tiek daug, jog galime sau leisti rūpintis savo siela. Daug žmonių sako: „Man patinka jūsų bažnyčia, bet aš neturiu laiko eiti į bažnyčią. Žinote, aš turiu dirbti, kad išmaitinti savo šeimą.“ Mes tikime, kad Dievas aprūpina viskuo, ko mums reikia, kad galėtume rūpintis savo siela ir tai nėra „bausmė“, jog turime eiti į bažnyčią.

Mes galime sau leisti eiti į pamaldas bei rūpintis savo siela ir mums per tai neatsiras nepritekliaus mūsų kasdienybėje.

Dievas suteikė mums daug dovanų. Iš malonės Jis mus taip gausiai apdovanojo, kad mes galime būti dėkingi, galime galvoti apie kitus ir jiems padėti. Jis taip gausiai mus apdovanojo, kad mes galime laikytis Jo įsakymų ir rūpintis savo siela.

Esame dėkingi ir Jėzui Kristui. Esame dėkingi ir Šventajai Dvasiai. Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, padarė ypatingą dovaną, ypatingą malonę. Jis atidavė savo gyvybę, kad mes turėtume amžinąjį gyvenimą. Dėka Jo aukos tapo įmanoma turėti amžinąją bendrystę su Dievu ir įmanoma patekti į Dangaus Karalystę. Niekas kitas nebūtų galėjęs įveikti mirties ir velnio. Ir jeigu sąžiningai, mes to neužsitarnavome. Kai Jėzus paaukojo savo gyvybę, aš net nebuvau gimęs. Niekas nežinojo, kad kada nors egzistuosiu. Tačiau Jis mane taip

Prie altoriaus sėdintys: krašto apaštalo padėjėjas Edy Isnugroho, krašto apaštalo padėjėjas Peter Schulte ir krašto apaštalas Andrew Andersen

mylėjo, kad mirė dėl manęs. Kokia malonė! Mes nieko dėl to nepadarėme, bet Jis vis tiek mums suteikė viską. Esame dėkingi už Jėzaus auką ir už amžinąjį gyvenimą.

Esame dėkingi Šventajai Dvasiai, nes be Šventosios Dvasios, nors ir galėtume Biblijoje skaityti pasakojimus apie Jėzų, tai neturėtų mums jokios vertės. Dėka Šventosios Dvasios veikimo per Dievo Žodį ir sakramentus mums yra įmanomas amžinasis gyvenimas. Šventoji Dvasia mums padeda, tai reiškia, suteikia galimybę turėti amžinąjį gyvenimą. Šį gyvenimą žmogus turi dėka Jo Žodžio, dėka sakramentų. Todėl yra ypatinga malonė, kad mes pažįstame Jėzų Kristų ir galime Juo sekti. Esame dėkingi Šventajai Dvasiai, kad ji suteikė jėgų sekti Jėzumi Kristumi.

Dievas mums padovanojo ir kitus brolius bei seseris. Mes visi esame Kristaus bažnyčios dalis. Manau sutiksime su manimi: būtų labai sunku išlikti ištikimiems, jei būtume vieni. Esame tokie dėkingi, kad turime tiek daug brolių ir seserų, kurie padeda, kurie už mus meldžiasi ir kurie su mumis, ir dėl mūsų, kovoja.

Per Šventąją Dvasią Jis davė mums ir ypatingą įstatymą. Ar žinote Jėzaus Kristaus įstatymą? Rezultatas ir sėkmė Jam nėra lemiami dalykai. Vienintelis dalykas, kuris yra svarbus Jam, tai mūsų pastangos ir meilė. Būtų baisu, jei Dievui būtų svarbu tik sėkmė. Manau, mūsų šiandien būtų daug mažiau. Bent manęs tai čia nebūtų, nes aš Dievui

jau esu kai ką pažadėjęs – vienus ar kitus dalykus įveikti, vienų ar kitų atsisakyti, ir vieną ar kitą dėl Jo padaryti –, ir dar to nepadariau. Aš nebuvo sėkmingas. Ačiū Dievui, kad Jis pagal tai nevertina. Jam lemiamą reikšmę turi tik mūsų meilė ir atsidavimas Jam, mūsų pastangos. Todėl esame tokie dėkingi už šį Kristaus įstatymą. Jis suteikė mums meilės, atleidimo įstatymą. Kitaip mes neturėtume tarpusavio bendrystės. Tai yra įstatymas, kurį Dievas davė savo tautai. Dėl šios priežasties yra įmanoma, likti kartu ir likti vienybėje.

Tai yra dieviškosios dovanos. Iš malonės Jis mums padovanojo amžinąjį gyvenimą, kurį suteikia per savo Žodį ir sakramentus. Jis padovanojo mums malonę, būti dalimi Dievo vaikų bendrystės, Jis suteikė mums malonės, meilės ir atleidimo įstatymus. Jis taip gausiai mus apdovanojo, kad mes galime daryti gerus darbus. Jis taip gausiai mus apdovanojo, kad mes galime atsisakyti visko, kas nepatinka Dievui. Mums nereikia sekti velniu. Jis tiek daug suteikė, kad mes galime atsisakyti mūsų minčių ir persiimti Jėzaus mintis. Mes tiek daug gavome iš Jėzaus, kad mums nesunku pasakyti: „Na gerai, Tu nesutinki su mano nuomone. Aš atsisakysiu savo nuomonės ir galvosiu kaip Tu.“ Jei Jėzus mums sako: „Tavo mintys man nepatinka“, - tada Jam atsakome: „Gerai, Jėzau, aš pasikeisiu.“

Mes galime sau visa tai leisti, nes esame tokie turtingi: šlovė, kurią Jis mums jau padovanojo ir šlovė, kurią Jis

mums dar suteiks – būtent amžiną bendrystę su Dievu ir supanašėjimą su Jėzumi. Tai yra taip didinga, kad galime pakelti kančias žemėje ir tarnauti mūsų Viešpačiui bei artimajam – vien jau tai, kad žinome, jog verta kentėti dėl Kristaus ir su Kristumi. Verta tarnauti Viešpačiui ir mūsų artimajam. Verta prisidėti prie Dievo Kūrinio: atlygis bus amžinoji bendrystė su Kristumi. Šlovė, į kurią pateksime, bus tokia didinga, kad net neprisiminsime mūsų kančių ar tarnavimo. Netgi tie, kurie visą savo gyvenimą kentėjo, nebegalvos apie tai, kai bus kartu su Jėzumi Kristumi Jo Karalystėje. Dievas mus gausiai apdovanoja su perspektyva, kad mes galėtume tarnauti ir, jei reikės, pakeltume ir kančias. Tai nuostabus pažadas, kurį mums davė Dievas. Dievas mums davė pakankamai, kad galėtume būti tarnais Taikos Karalystėje. Ar galite tai įsivaizduoti! Dievas tave ir mane gausiai apdovanojo, nors mes esame silpni nusidėjėliai ir netobuli, kad tarnautume Kristui Taikos Karalystėje. Tada mes būsimė įrankiai Dievo rankose visoms tautoms. Dievas jau šiandien mus taip gausiai apdovanojo, kad savo dvasiniu turtu galime pasidalinti su mūsų artimuoju. Ir šiandien mes turime jau tiek daug, kad galime dalintis savo tikėjimu ir Dievo dovanomis su kitais. Net ne būsimoje Taikos Karalystėje, o jau dabar.

Tai yra keletas pavyzdžių apie dovanas, kurias mes gavome iš Dievo Sūnaus ir Šventosios Dvasios. Už tai esame labai

dėkingi. Su jomis trokštame daryti gerus darbus. Trokštame atsisakyti kiekvienos minties, kuri nepatiktų Dievui. Trokštame tarnauti Dievui. Turime pakankamai, kad tai darytume. Trokštame dalintis šiomis dovanomis su savo artimuoju ir skelbti Jėzaus mokymą. Kristaus sugrįžimo dieną mes tarnausime Dievo Karalystėje ir būsimė įrankiu visoms tautoms. Turime tiek priežasčių šlovinti Dievą ir Jam dėkoti. Ir šis dėkingumas yra palaima mums visiems.

ESMINĖS MINTYS

Malonės turtai įgalina mus daryti gera žemėje ir iš tiesų būti Viešpaties mokiniais.

LNAB aktyvas susirinko Kauno bažnyčioje

Kaune vasario 10 d. įvyko LNAB bendruomenių aktyvo ir tarnybos brolių susitikimas, kurio tikslas buvo padėkoti tikėjimo broliams ir sesutėms, kurie aktyviai rinko parašus po prašymu pripažinti mūsų bažnyčią.

Po bendros maldos vyskupas Artūras Strelčiūnas papasakojo apie NAB pradžią Lietuvoje. Jis kalbėjo, kad „Naujosios apaštalų bažnyčios gyvavimo pėdsakai mūsų šalyje yra nuo 1902 metų. Pirmieji bažnyčios tarnai iš Vokietijos, kurie buvo gimę Lietuvoje, čia augo, bet dėl susiklosčiusių istorinių aplinkybių su savo šeimomis turėjo palikti Lietuvą, atvažiavę misijiniam bažnyčios darbui, pasakojo, kaip mūsų bažnyčia gyvavo ir veikė šalyje. Aš girdėjau daug tokių pasakojimų, kol galiausiai užsidegiau mintimi kreiptis į Lietuvos teritorinį archyvą Vilniuje ir ieškoti tai patvirtinančių dokumentų. Tris dienas praleidau tame archyve, bet nieko neradau. Tačiau, kaip ne vieną kartą yra tekę man patirti, ir aš esu Dievui už tai dėkingas, kai rankos visai nusvyra, atsiranda Šventosios Dvasios impulsas, kaip aš tai vadinu. Tarsi balsas pakuždėjo į ausį, paprašyti pagalbos vienos iš archyvo darbuotojų, taip ir padariau. Praėjo keletą savaičių, man skambina iš archyvo ir sako, kad rado dokumentus apie mūsų bažnyčią. Prie šių dokumentų prisidėjo brolių iš Vokietijos atrasti krikšto, santuokos liudijimai, Šilutėje, Klaipėdoje, Priekulėje registruotų dokumentų kopijos. Tai tokia šio darbo pradžia buvo prieš 25 metus. Per tą ketvirtį amžiaus buvo daug prašymų, į kuriuos dažniausiai buvo atsakoma neigiamai. Sesutė Virginija vieną kartą pažiūrėjo man į akis ir pasakė, kad „jau laikas būtų kreiptis į mūsų tikinčiuosius ir prašyti pasirašyti prašymą dėl bažnyčios pripažinimo“. Tai buvo dar vienas impulsas. Gavę apaštalo W. Schorr pritarimą, kreipėmės į mūsų bažnyčios advokatus ir pradėjome ruošti dokumentus. Po to parašų rinkimo iniciatyvą perėmėte jūs, tarsi estafetinę lazdelę, ir užbaigėte distanciją.

Buvo surinkta virš 1700 parašų. Vien tik Česlovas N. Akmenėje pažadėjo man surinkti du šimtus parašų, taip ir padarė. Aš suprantu, jeigu mums tai rūpi, jei mes tuo giliai tikime, tai amžius ne kliūtis. Už visą ryžtą, drąsą, už tą darbą, kurį jūs visi padarėte, esu be galo dėkingas. Su Dievo pagalba, per labai trumpą laiką, bažnyčios pripažinimo klausimas buvo išspręstas.“ Vyskupas savo pasakojimą užbaigė sakydamas: „Man atrodė, kad pasiekti mūsų bažnyčios pripažinimo buvo pats svarbiausias mano gyvenimo darbas, bet dabar jau žinau, kad taip nėra. Dievui nėra svarbūs popieriai ir dokumentai, kad reikia dirbti su žmonėmis ir tęsti Jėzaus bažnyčios darbą“.

Krašto vyresnysis pristatyme papasakojo ir parodė, kaip chronologiškai vyko dokumentų rinkimas ir ruošimas, kas ir kaip prisidėjo prie šio darbo. Prisiminimui apie tai padovanojo apyrankes su bažnyčios logotipu. Susitikime dalyvavo 60 žmonių iš visų LNAB bendruomenių.

LNAB bendruomenių aktyvas ir tarnybos broliai susitikime Kauno bažnyčioje.

ieškokime to, kas mus vienija

Mūsų bažnyčioje Vilniuje sausio 20 d. lankėsi Šv. Juozapo kunigų seminarijos dėstytojas kunigas A. Šuškevič su auklėtiniais. Svečius priėmė vyskupas A. Strelčiūnas, kuris susitikimo pradžioje, kreipdamasis į svečius perdavė apaštalo Walter Schorr linkėjimą, kuriame sakoma: „Mes, krikščioniškų bažnyčių dvasiškiai ir tikintieji, labiau ieškotume, kas mus vienija, o ne skiria.“

Pokalbis įvyko labai draugiškoje ir nuoširdžioje atmosferoje. Jaunieji dvasiškiai labai domėjosi Naująja apaštalu bažnyčia ir jos doktrinomis. Buvo užduodami įvairūs klausimai.

Po susitikimo vyskupas sakė: „Dvi valandos pokalbio prabėgo nepastebimai. Atsisveikindami, vieni kitiems palinkėjome naujo susitikimo ekumeninėse pamaldose Vilniuje.“

Labai džiugu, kad po Lietuvos Naujosios apaštalu bažnyčios valstybės pripažinimo 2017 m. kovo mėnesį, tradicinių konfesijų santykis į mūsų bažnyčią pasikeitė. Ypatingą padėką už tai norime nukreipti mūsų Dangiškajam Tėvui ir visiems Lietuvos Naujosios apaštalu bažnyčios tikintiesiems, kurie prie šio darbo prisidėjo. Norėtume išskirtinę padėką išreikšti Lietuvos Respublikos seimo nariams A. S. Nausėdai ir V. Simulik.“

Vyskupas A. Strelčiūnas Vilniaus bažnyčioje su Šv. Juozapo kunigų seminarijos dėstytoju kunigu A. Šuškevič su jo auklėtiniais

Ekumeninės pamaldos – „Tavo dešinė, Viešpatie, yra nuostabi jėga“ (Iš 15, 6)

Vyskupas A. Strelčiūnas ekumeninėse pamaldose

vyresnysis pastorius G. Lukošius, katalikų bažnyčios Vilniaus vyskupas augziliaras D. Trijonis, kunigai ir tikintieji. Pamaldoms vadovavo vyskupas D. Trijonis. Giedojė – Dievo Gailestingumo šventovės ansamblis.

Ekumeninėse pamaldose, meldžiant krikščionių vienybės, šauktasi Šventosios Dvasios, klausytasi Dievo Žodžio skaitinių, išpažintas Apaštalų tikėjimas, melstasi „Tėve mūsų“ malda, pasikeista ramybės ženklai. Pamaldų metu vyko rinkliava, skirta Lietuvos Biblijos draugijai – ekumeninei organizacijai, besirūpinančiai, kad kiekvieną, ieškančią Dievo Žodžio, pasiektų Biblija. Po pamaldų susirinkusieji buvo kviečiami pasilikti agapės.”

Naujosios apaštalų bažnyčios tarnai ir tikintieji jau antrą kartą dalyvauja ekumeninėse pamaldose „Maldos už krikščionių vienybę“ savaitėje.

Mūsų vyskupas A. Strelčiūnas, krašto vyresnysis A. Andrijanov, krašto evangelistas D. Ezerskis, kunigas J. Drevnickis ir krašto evangelistas poilsyje A. Blynas dalyvavo Vilniaus Šv. Jono Krikštytojo ir Šv. Jono apaštalo ir evangelisto bažnyčioje vykusiose tradicinėse ekumeninėse pamaldose sausio 25 d., kuriomis baigėsi „Maldos už krikščionių vienybę“ savaitė.

Vilniaus arkivyskupijos kurijos informacijoje rašoma, kad „pamaldos subūrė skirtingų krikščioniškų bažnyčių ir bendruomenių tikinčiuosius bei jų vadovus. Už krikščionių vienybę kartu meldėsi: Lietuvos evangelikų liuteronų bažnyčios vyskupas M. Sabutis ir kunigas R. Dokšas, ortodoksų bažnyčios Lietuvoje kunigas V. Seliavko, graikų apeigų katalikų kunigai t. V. Pelykh OSBM ir t. D. Nalysnyk OSBM, Lietuvos Jungtinės metodistų bažnyčios kunigas A. Kask, krikščionių bendruomenės „Tikėjimo Žodis“

Vyskupas A. Strelčiūnas ir krašto evangelistas D. Ezerskis ekumeninių pamaldų metu.

JĖZUS YRA GUNDOMAS

MATO 4,1–11

Jėzus leidžia Jonui jį pakrikštyti, tuomet Dievo Dvasia nusileidžia ant Jo. Jėzus atsiduria dykumoje. Ten velnias bando Jį įkalbėti, daryti tai, ką jis liepia. Tačiau Jėzus jam nepaklūsta.

Po to, kai Jonas pakrikštija Jėzų prie Jordano upės, Dievo Dvasia Jį nuveda į dykumą. Ten Jis yra gundomas velnio. Keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų Jėzus pasninkauja, nieko nevalgo. Todėl yra alkanas.

Ateina velnias pas Jį ir sako: „Jei tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona.“

Jėzus jam atsako: „Rašte parašyta: „Žmogus gyvas ne viena duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų.““

Tada velnias veda Jį į Jeruzalę ir pastato ant šventyklos šelmens.

Jis sako Jėzui: „Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta: „Jis lieps savo angelams globoti Tave, ir jie nešios Tave ant rankų, kad neužsigautum kojos į akmenį.““

Jėzus jam atsako: „Taip pat parašyta: „Negundyk Viešpaties, savo Dievo.““

Tada velnias veda Jį ant aukšto kalno ir rodo viso pasaulio karalystes bei jų didybę.

Jis sako Jėzui: „Visa tai aš tau atiduosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane.“

Jėzus jam atsako: „Eik šalin, šėtone! Juk parašyta: ‚Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir jam vienam tetarnauk!‘“

Tuomet velnias nuo Jo atsitraukia. Angelai prisiartina ir tarnauja Jam.

SVEČIUOSE PAS CYNTHIA NDŽAMENOJE (ČADAS)

Labą dieną, mano vardas Cynthia, man dvylika metų. Prieš metus, 2017-ųjų sausį, vyriausiasis apaštalas Jean-Luc Schneider Čade laikė trejas pamaldas; vienas iš jų sostinėje Ndžamenoje, kur aš gyvenu. Man buvo pavesta įteikti jam gėlių puokštę.

Čadas yra šalis, esanti Afrikos širdyje. Šiaurėje yra labai sausa, ten yra Sacharos dykuma ir vulkaninės kilmės kalnai. Toliau į pietus yra Sahelis – pusdykumė. Šalies pietuose yra miškai ir drėgnosios savanos. Ten yra daugelio žvėrių giminė.

Šalį drėkina dvi didelės upės – Šaris ir Logonė. Jos susijungia prie Ndžamenos ir po to teka į Čado ežerą. Mes gyvename miesto pakraštyje – jei norime vykti į miesto centrą, turime kirsti Šario upę.

Ar galiu pristatyti jums savo šeimą? Galinėje eilėje matote mano mamą Sabiną, mane, mano pusseserę Caroliną ir mano tetą Felicitę. Priekyje stovi mano pusbrolis Fredericas prie mano senelio ir mano pusseserė Anastasia prie mano močiutės. Christiano, mano tėčio, nuotraukoje nesimato.

Mano mama dirba medicinos sesele ir daug keliauja. Todėl aš gyvenu su savo pussesere Carolina pas mano tetą. Ji labai mus myli ir padeda atlikti namų darbus. Kartu su Carolina lankau penktą klasę. Mokykla prasideda ryte 7.30 val. ir baigiasi 17 val. Šeštadienį nereikia eiti į mokyklą. Čade yra dvi oficialios kalbos: prancūzų ir arabų. Tiesa, būčiau pamiršusi, šalia manęs stovi Petience – mano šuo.

Jau nuo gimimo esu Naujosios apaštalyų bažnyčios tikinčioji. Mano močiutė Odilė yra labai aktyvi bendruomenėje. Mano senelis Dakoua yra apaštalas. Jis padrąsina mane prisidėti prie choro ir sekmadieninės mokyklėlės. Nuotraukoje matote sekmadieninės mokyklėlės mokinius mūsų bendruomenėje, jų tėvelius ir mokytojus. Pamaldose išviso būna 50 brolių ir seserų.

Mūsų bendruomenėje Toukra aš dirguoju sekmadieninės mokyklėlės chorui. Tai man yra didelis džiaugsmas. Mes repetuojame tris kartus per savaitę. Jei aš kartais vėluoju, vaikai ateina į mano namus ir klausia, kada gi pagaliau prasidės repeticija. Carolina ir aš be to grojame fleita.

Krašto apaštalo padėjėjas Johnas Sobottka įvedė šį muzikos instrumentą Čado Naujosios apaštalyų bažnyčios bendruomenėse.

Išganymas naujajame Kūrinyje

Nuotrauka: ©Helen Holson - fotolia.com

Dieve, arčiau Tavęs: kokią rolę vaidina nuotaka bendruomenė amžinojoje šlovėje? Ar ji užima ypatingą vietą, ar ji yra arčiau? Atsakymas yra aiškus.

Katekizmas aiškina, kad Naujoji apaštalų bažnyčia išpažįsta tikėjimą Kristaus sugrįžimu, kuris buvo suformuluotas senosios bažnyčios tikėjimo išpažinime. Mes tikime, kad Jėzus Kristus sugrįš su (jėga ir) šlove, teisti gyvųjų ir mirusiųjų (apaštalikiškas KNK-FA 34), ir „mes laukiame gyvenimo būsimame pasaulyje“ (Nikėjos-Konstantinopolio tikėjimo išpažinimas KNK-FA 35).

Kai kalbame apie Jėzaus sugrįžimą, tai galvoje pirmiausia turime pirmuonių žengimą dangun. Į tai koncentruojasi apaštalų tarnystės darbas, ypač ruošimasis šiam įvykiui yra viena iš priežasčių, kodėl devynioliktame amžiuje vėl

atkuriamą apaštalų tarnystę. Tačiau šioje vietoje yra labai svarbu, nepamiršti dieviškojo išganymo plano visumos.

Dievas bus viskas visame kame

Dievo veikimas suteikia galimybę, kad žmogus visais laikais turėtų priėjimą prie išganymo. Pirmuonys, kuriuos Viešpats pasiims pas save, bus suvesti su žmonėmis, kurie didžiojo sielvarto metu dėl Kristaus valios paliko gyvenimą. Tūkstantmetės Taikos Karalystės metu išganymas bus siūlomas visiems žmonėms. Visiems tiems, kurie tuo laiku apsispręs dėl Jėzaus Kristaus, bus atvertas įėjimas į naująjį

Kūrinį ir jie turės dieviškojo gyvenimo pilnatvę. Nes Dievas bus „viskas visame kame“ (1. Korintiečiams 15,28). Žmonės gyvens tada amžinojoje bendrystėje su Dievu. Taika ir džiaugsmas valdys amžinai, nes viskas – naujas Dangus, nauja Žemė ir tie, kurie ten gyvens – bus sutarime su Dievo valia.

Vaizdiniai iš ateities

Jėzus Kristus naudojo skirtingus vaizdinius, kai kalbėjo apie išganymą. Palyginimas apie minas (Luko 19) atrodytu nurodo, kad egzistuoja išganymo „hierarchija“: didžiūnas pirmajam savo tarnui patikėjo valdyti dešimt miestų, o antrajam – penkis miestus. Tačiau temiška šis palyginimas nenurodo išganymo hierarchijos, o iškelia nuostatą, kuri yra svarbi pasiekti išganymą. Kai Jėzus Kristus sako „valdyti“, tai nori paaiškinti, kad tikintieji

- valdys kartu su Juo, kitais žodžiais tariant, dalinsis Jo šlove;
- gaus darbo sritį, tai reiškia, kad ir toliau Jam tarnaus.

Nėra išganymo hierarchijos

Kyla klausimas, kokią vietą naujajame Kūrinyje užims nuotaka bendruomenė. Apreiškimų Jonui knygoje kalbama apie „naująją Jeruzalę“, apie tarnus, kurie tarnaus Dievui ir valdys kartu su Juo.

Tai yra vaizdiniai apie žmogaus bendrystę su Dievu ir apie tarpusavio bendrystę. Kalbėti apie tai, kad naujajame Kūrinyje bus dvi išganymo kategorijos, kaip nurodo aprašymas apreiškimuose, neįtikina. Ar iš tiesų galime teigti, kad naujajame Kūrinyje bus dvi bendrystės su Dievu klasės? Kad tie, kurie turėjo dalį Kristaus sugrįžime, turės išskirtinę poziciją naujajame Kūrinyje?

Toks įsivaizdavimas neatitinka Naujojo Testamento liudijimo. Jei jau Dievas yra viskas visame kame, tai negali būti nieko, kas būtų aukščiau. Nėra nieko, kas būtų aukščiau už amžinojo gyvenimo pilnatvę, už amžinąją bendrystę su Dievu trijuose asmenyse, Jo šlovėje ir šviesoje!

Visiems: bendrystė su Dievu

Meilė Viešpačiui yra neatsiejama nuo meilės artimajam. Jėzus tikisi iš savųjų, kad jie mylės savo artimąjį taip, kaip Jis juos myli. Jis, tobulasis, yra pasiruošęs, dalintis savo palikimu su mumis, nusidėjėliais, nes Jis mus myli. Jei mes mylėsime taip, kaip Jėzus, nesipiktinsime, jei Jis mūsų artimajam suteiks tą patį, ką ir mums suteikia...

Kai kurie bijo, kad mūsų išrinkimu bus suabejota, jei Dievas visiems atvers galimybę naujajame Kūrinyje gyventi su Juo amžinoje bendrystėje. Tačiau reikia prisiminti, kad mes nebuvo išrinkti tam, jog vieninteliai būtume išgelbėti, o tam, kad vieni pirmųjų rastume išgelbėjimą. Nepamirškime, kad mūsų išrinkimas pirmiausia yra pašaukimas: esame pašaukti tarnauti Viešpačiui, skelbti bei liudyti Dievo gerus darbus – šiandien ir Tūkstantmetėje Taikos Karalystėje. Šią tarnystę trokštame vykdyti su džiaugsmu, kad padėkotume Dievui už Jo malonę, o ne kad gautume atlygį.

Nuotrauka: Oliver Rütten

Konfirmacijos įžado reikšmė

Viskas prasidėjo nuo Krikšto: Naujosios apaštalų bažnyčios konfirmacijos įžadui yra daugiau nei 1700 metų. Iš kur atsirado šis tekstas ir ką jis reiškia.

Šiandieninis konfirmacijos įžadas yra užrašytas viename tekste, kuris kildinamas iš III-iojo amžiaus po Kr. pradžios. Šis tekstas vadinamas „traditio apostolica“, kas lotynų kalboje reiškia „apaštališkiška tradicija“. Ši „apaštališkiška tradicija“ priskiriama mokslininkui Hipolitui iš Romos. „Apaštališkiška tradicija“ šalia „Didache“ – „12 apaštalų mokymo“ iš II-ojo amžiaus – yra svarbiausias šaltinis pirmosioms krikščioniškoms bendruomenėms apie bendruomenės gyvenimą ir pamaldų tvarką.

Mūsų konfirmacijos tekstas yra užrašytas „apaštališkiškoje tradicijoje“ prie nuorodų dėl Krikšto. Taigi, anksčiau tai buvo Krikšto įžadas, kurį paprastai turėdavo duoti suaugusieji, įtikėję Kristų ir praėję mokymą apie Krikštą. Jei būdavo krikštijami vaikai, už juos įžadą duodavo tėvai ar šeimos nariai.

Naujojoje apaštalų bažnyčioje senasis Krikšto įžadas naudojamas kaip konfirmacijos įžadas. Tokiu būdu

įžadas, kurį tėvai davė Krikšto ar Paženklavimo metu, yra patvirtinimas paties konfirmanto. „Konfirmacijos“ sąvoka yra kilusi iš lotyniško žodžio „confirmatio“, kas reiškia patvirtinimą, įtvirtinimą. Konfirmantas žodžiu „taip“ patvirtina sakramentų priėmimą ir gyvenimą Kristaus sekime.

Konfirmacijos įžadas susideda iš dviejų „formulių“: atsisakymo formulės ir išpažinimo formulės. Jose išreiškiami esminiai apsisprendimai, kurie yra būtini krikščioniui: žodis „ne“ piktajam reiškia šėtono atsisakymą, žodis „taip“ Dievui trijuose asmenyse reiškia atsidavimą Dievui kaip mūsų gyvenimo Viešpačiui.

Atsisakymo formulė skamba taip: „Aš atsisakau šėtono ir visų jo darbų, ir visko, kas susiję su juo“ (originalė pasakyta: „Aš prieštarauju tau, šėtone, visai tavo tarnybai [lat.: servitio] ir visiems tavo darbams.“)

Už šios formulės slepiasi mintis, kad konfirmantas laisvanoriškai nusigręžia nuo blogio, kuris yra įgavęs velnio pavidalą – ir būtent nuo dabar tai yra jo paties atsakomybė!

Piktojo darbų pavyzdžiai yra gundymas nusigręžti nuo Dievo ar net kovoti prieš Jį, stabmeldystė, panieka Kristaus aukai, panieka dieviškajai valiai, nemeilė arba nesulaikomas valdžios troškimas. Žmogus, kuris ištaria šią formulę su tikėjimu, trokšta nuo viso to atsiriboti.

Atsisakymo formulė nereiškia, jog žmogus nuo šiol taps nenuodėmingas ir jam visuomet pasiseks atsisipirti piktojo įtakai. Tuo norima labiau pasakyti, kad konfirmantas žino

apie savo nuodėmingumą ir nenori gyventi gyvenimo piktojo srityje ar bedievyystėje. Tam būtinas Šventosios Dvasios vedimas, kurios dovaną konfirmantas jau yra gavęs. Vien tik savo jėgomis žmogus nėra pajėgus laikytis šio įžado.

Po atsisakymo formulės seka išpažinimo formulė, kuri skamba taip: „Aš ... atsiduodu Tau, Dieve, trijuose asmenyse, -Dievui Tėvui ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai – su tikėjimu, paklusnumu ir rimtais ketinimais: būti Tau ištikimas iki pabaigos.“ Pirmiausia tas, kuris ištaria šią formulę, aiškiai parodo, kad priima Dievą trijuose asmenyse kaip savo Viešpatį, kuris turi apspręsti jo gyvenimą. „Tikėjimas“ ir „paklusnumas“ yra esminiai gyvenimo su Dievu aspektai. Tikėjimas Dievu reiškia pasitikėjimą Juo. Paklusnumas dieviškajai valiai yra esminė tikėjimo pasekmė.

Pabaigoje kalbama apie „rimtus ketinimus“. Tuo norima išreikšti, kad išpažinimo formulė tariama ne šiaip sau, o kad žmogui iš tiesų rūpi jos išpildymas. Jis išreiškia valią, nuosekliai vesti gyvenimą su Dievu, taigi, likti Jam ištikimas

iki pabaigos. Ištikimybė, kurią konfirmantas prisiekia, čia yra niekas kitas, kaip atsakymas į Dievo ištikimybę, kuri išreiškiama per sakramentų ir apsaugojimo dovaną.

„Aš atsisakau šėtono ir visų jo darbų, ir visko, kas susiję su juo, ir atsiduodu Tau, Dieve, trijuose asmenyse, -Dievui Tėvui ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai – su tikėjimu, paklusnumu ir rimtais ketinimais: būti Tau ištikimas iki pabaigos. Amen!“

Leidykla

Leidėjas: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Peter Johanning

A photograph of three men in dark suits and ties walking through a crowd. They are smiling and appear to be in a public setting. The background is slightly blurred, showing other people.

Apžvalga

- 01.04.2018 Notingamas (Didžioji Britanija)
- 08.04.2018 Karlsrūhė (Vokietija)
- 15.04.2018 Torontas (Kanada)
- 22.04.2018 Trebaseleghe (Italija)
- 29.04.2018 Livingstonas (Zambija)
- 10.05.2018 Tryras (Vokietija)
- 20.05.2018 Vašingtonas (JAV)
- 03.06.2018 Ostermundigenas (Šveicarija)
- 10.06.2018 Luanda (Angola)
- 17.06.2018 Leipcigas (Vokietija)
- 24.06.2018 Landshutas (Vokietija)

New Apostolic Church
International

